

Stiefvaders

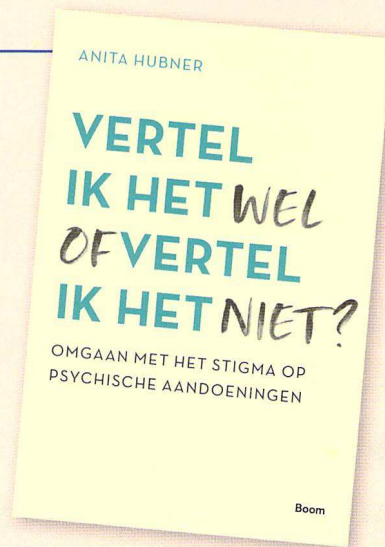
De definitie van een stiefouder: 'een ouder die samenleeft met een partner die niet de ouder is van haar of zijn kind'. Aldus Johannes Mol, auteur van *Stiefvadergezinnen*. In een stiefgezin is de vanzelfsprekende drie-eenheid van partnerschap, ouderschap en opvoederschap van het kerngezin los van elkaar komen te staan.

In Nederland groeit ongeveer tien procent van alle minderjarige kinderen op in een stiefgezin. In ruim driekwart daarvan gaat het om stiefvadergezinnen. Boeken over stiefgezinnen zijn meestal door vrouwen geschreven, vanuit het perspectief van stiefmoeders. Johannes Mol, zelf ervaringsdeskundige, wil met zijn boek meer aandacht voor stiefvadergezinnen. De diverse soorten stiefvaders zijn ondergebracht in vier types, gebaseerd op de rol die de stiefvader op zich neemt. Hij kan zich als vriend van moeder afzijdig houden van de kinderen, of juist de opvoedersrol op zich nemen. Hij kan goed contact opbouwen met de kinderen, maar de opvoeding aan moeder overlaten. Tot slot kan hij een warme band opbouwen met zijn stiefkind en de status van 'echte' vader krijgen.

De auteur, docent aan een hbo-opleiding voor sociaal werk, heeft met zijn studenten 300 interviews in stiefvadergezinnen afgenomen. Deze interviews vormen de basis voor het kwalitatieve onderzoek en de tekstfragmenten in het boek. In acht hoofdstukken gaat Mol onder andere in op de voorgeschiedenis van het stiefgezin, de verschillende loyaliteiten en de spanningsvolle driehoeksrelatie tussen ouders, kind en stiefvader. De inzichtelijke thema's en sprekende citaten maken *Stiefvadergezinnen* interessant voor pedagogen die met deze gezinnen werken.

tekst: Femmie Juffer

Stiefvadergezinnen. Hoe ze functioneren en waarom ze zo functioneren (2021) van Johannes Mol is een uitgave van SWP.

Stigma en zelfstigma

Anita Hubner is als psycholoog professioneel deskundige en door haar bipolaire stoornis ook ervaringsdeskundige. Zij zet zich al jaren in tegen het stigma dat nog steeds kleeft aan psychische aandoeningen, ook met haar nieuwe boek *Vertel ik het wel of vertel ik het niet? Omgaan met het stigma op psychische aandoeningen*.

Zoals de titel al doet vermoeden, is het boek vooral gericht op mensen die zelf aan een psychische aandoening leiden. Hubner geeft informatie over wat stigma en zelfstigma zijn. Daarnaast biedt zij concrete manieren voor lezers om meer inzicht te krijgen om te besluiten of zij het nu wel of niet moeten vertellen aan hun naasten of collega's.

Het mooie is dat Hubner beide mogelijkheden, het niet vertellen en het wel vertellen, eerlijk belicht. Ze dringt geen mening op. Ik waardeer de nuchtere schrijfstijl: geen *cheesy* quotes zoals 'wees jezelf, dat is altijd goed'. Een psychische aandoening betekent niet automatisch dat je niks kan, maar Hubner maakt het ook niet mooier dan het is.

Speciaal voor hulpverleners is het hoofdstuk *Laat dit hoofdstuk aan je hulpverlener lezen*. Het boek is beknopt en leest lekker weg, voor je het weet heb je het hele boek uit. Wat mij betreft een aanrader. Als pedagogen hebben wij immers allemaal direct of indirect te maken met stigma.

tekst: Cathy Schrijner

Vertel ik het wel of vertel ik het niet? Omgaan met het stigma op psychische aandoeningen (2021) van Anita Hubner is een uitgave van Boom.